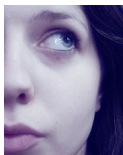

Prispeval Patricija Zbičajnik
Torek, 20 Maj 2008 12:03

Se zavedamo od kod prihaja naša hrana? Ali ta misel daje prednost našemu vsakdanjemu, hitremu načinu življenja, ki se pojavlja predvsem v mestih? Lahko je poseči po policah trgovine ali se usesti na stol v restavraciji in nato zadovoljiti svoje primarne, fizične potrebe.

»Kruh naš vsakdanji« (v originalu Unser Täglich Brot), film Nikolausa Geyrhalterja, prikazuje realni svet prehrabene industrije, njene monumentalne obdelane širine in precizne uporabe tehnologije v prid kmetijstvu. Pozabimo lahko na pravljico o majhni kmetiji, o svetlečih se živalskih očeh in z ljubeznijo do zemlje posajenih sadik; na teh širnih planjavah in velikih soncu zaprtih prostorih se ustvarja hrana za Evropo.

In Evropa sama ima ogromno lačnih ust, zato je posledično prišlo do tega, da niso samo živali in rastline predmeti v mnogoštevilnih nakladah, temveč so tudi ljudje, ki opravljajo to delo kot nekakšni roboti našega sistema, ki zapisuje življenjski standard "nevednežev".

Po koncu filma sem bila zelo prizadeta, razočarana nad človekom in sprašujoče sem na poti domov gledala nebo, pred očmi pa podoživljala vse te krutosti. Vsekakor sem se že prej zavedala, da se to dogaja in v kakšnih razmerjih živijo te, na smrt usojene živali. Saj ne, da je drugim bitjem smrt oproščena, ampak njihove oči so ljudje ustvarili za to, da umrejo. Ustvarili, ker je med drugim prikazano tudi, kako selektivno izberejo na primer bike in jih prisilijo, da naskočijo samico, pri tem pa njihova sperma ne tava tja, kamor bi morala po naravni poti, temveč v laboratorij, kjer se bodo šli kvazi boga in čez nekaj scen že veterinar reže trebuh kravi, da spravi ven telička. Človek kontrolira celotno življenje tega bitja. Zdi se, da je njegova last. Pa je res?

{youtube}KL2HZBJ37m0{/youtube}

Predvsem zanimiv, bolj v negativnem smislu, mi je bil odnos ljudi, ki so delali z živalmi. Tako hladno, avtomatično so opravljali svoje delo. Zatem je posneto, kako so zaužili malico, predvsem sendviče. Le kje so njihove misli, se morda spomnijo, kako so rezali sveže meso, ali

Prispeval Patricija Zbičajnik
Torek, 20 Maj 2008 12:03

kako so premetavali sem in tja drobcene, komaj privekane na svet piščančke...

Kontrast živalskim prizorom so bili umetno urejeni prostori sadja in zelenjave, kakor tudi neverjetno velike ravnine monokulturnih rastlin. In ko vidiš osebo oblečeno v belo zaščitno obleko in masko, kako s strupom škropi vso to rastlinje, se vprašaš, koliko tega, direktno povedano, »sranja« moraš pojesti, zato da se tisto jabolko lepo rdeče sveti ali da je bolj obstojno. Pri tem bi opozorila tudi na to, da so recimo papriko v neki meri obrali, ko pa se je listje posušilo, so jo takoj odstranili. Zanima me, koliko take hrane vržejo stran, medtem ko se evropska populacija redi, nekje drugje pa tretji svet strada od lakote?

{youtube}Aur-4SitHWs{/youtube}

Ne morem mimo tega, da ne bi človeka opredelila kot mrhovinarja, saj uživa mrtvo meso, ki ga povečini ni ubil sam. Prav tako mu je v današnjem času prekrito bistvo, kajti potlačen je v sistem družbe, ki robotizira ljudi in popredmeti bitja. Hvaležna pa sem ustvarjalcem, ki želijo prikazati tudi to plat našega življenja. Kruh naš vsakdanji bi uvrstila na najvišjo stopničko filmov, ne zaradi tega, ker bi bila dobra tehnika snemanja, temveč zaradi sporočilnosti, ki jo daje zgolj premikajoča se slika, kakor tudi zvoki naprav, živali, okolja... Ta pa ni hitra, s poskočnim menjavanjem kadrov, kot smo navajeni pri večini filmov, temveč dejanski tempo, ki pusti gledalcu, da prebudi svoje emocije in prične razmišljati. Smo tudi mi odgovorni za to?